

og, som jeg begyndte med at sige, der er vel under Hensyn til de ændrede økonomiske Forhold i Verden og Pengenes ændrede Værdi intet at sige hertil. Det er klart, at det vil foranledige meget øgede Udgifter for Arbejdsgiverne her i Landet, Udgifter, som imidlertid maa findes naturlige, saa længe de bestaaende Forhold vedvarer, men som, hvis de økonomiske Forhold i Verden ændrer sig, hvad vi alle maa haabe, hvis Dyrtiden aftager, hvis Pengenes Købeevne vokser, nødvendigvis maa underkastes en Revision, og jeg kan derfor ganske slutte mig til den Betragtning, som har bragt det høje Folketing til med Tilslutning fra alle Sider at indsætte en Revisionsbestemmelse i Loven.

I Ulykkesforsikringslovens § 74 var der sat som højeste Grænse for Statstilskud til Nedsættelsen af Præmierne henholdsvis paa Landet, i Provinsbyerne og i København Indtægtsgrænserne 1 200, 1 500 og 1 800 Kr. Disse Grænser foreslaas nu forhøjet til 1 800, 2 100 og 2 400 Kr. i Overensstemmelse med, at Adgangen til at tegne frivillig Forsikring indenfor Landbrugsafdelingen ikke længere skal afhænge af Ejendomsskylden, saaledes som Forholdet hidtil har været, men derimod af Ansættelsen til Indkomstskat til Staten, og de Maksimalindtægter, som paa dette Omraade giver Anledning til frivillig Forsikring, er de samme, som jeg før har nævnt. Disse Indtægtsgrænser kan jo ikke under de nuværende Forhold siges at være satte for højt. Det er vel en betydelig Forhøjelse af de i den hidtil gældende Lov indsatte Grænser, men dog en Forhøjelse, som ikke paa nogen Maade, synes det mig, ligger over det, som man maa finde rimeligt. Jeg forstaar, at man i det andet høje Ting har været inde paa Overvejelse af at hæve disse Grænser endnu noget. Jeg kunde i og for sig rent personlig se med Sympati paa saadanne Bestræbelser, men i det høje Folketing har man ikke kunnet opnaa Enighed derom, og jeg er ikke sikker paa, at man tjener velforstaede Interesser indenfor den arbejdende Befolkning ved at fortabe sig i Forhandlinger om Detailspørgsmaal saa vidt, at man derved skulde forsinke Lovens endelige Gennemførelse.

Nu sker der endvidere dette, at Forsikringspligten indtræder overfor alle, der arbejder i andres Tjeneste, uanset Arbejdsvederlagets Størrelse. Det er en principiel Ændring, der her sker. Jeg har lagt Mærke til, at den tidligere Minister for sociale Anliggender, Hr. Stauning, har begrundet denne Principændring ud fra den

Betragtning, at den ensartede Risiko, hvorpaa Arbejdsgiverens Pligt i Virkeligheden hviler, bør komme alle, der arbejder i hans Tjeneste, til gode. Jeg skal ikke absolut underkende denne Betragtning, ikke paastaa, at den absolut er fejlagtig, men paa den anden Side forekommer det mig rigtigt nok, at man vel, hvis man vil paalægge Pligt til at afgive Risikoen for Ulykkestilfælde til et anerkendt Selskab, kunde tage Hensyn til, om den vedkommende i den Virksomhed, hvori han er ansat, lønnes saaledes, at han meget vel vilde være i Stand til at bære Risikoen eller en Del af den, og det vil man ikke komme ind paa ved den Betragtningens Gennemførelse, som her er fremme, og som er forment i Lovforslaget paa den Maade, at enhver Minimumsgrænse for Indtægter, som kræver Afgivelse af Risiko, er slettet. Og jeg synes, at der saa meget mere kunde være Anledning til at have sin Opmærksomhed henledt paa denne Side af Sagen, som der nu i Loven efter det foreliggende Lovforslag skal ske en anden Principændring, nemlig at selvstændige erhvervsdrivende, som tidligere var frit stillede med Hensyn til, om de vilde lade sig ulykkesforsikre i Henhold til Loven eller ej, nu indenfor et enkelt Omraade, nemlig Fiskeriets, faar Pligt til at afgive den Risiko, de har, til et statsanerkendt Selskab. De principielle Ændringer er størst paa dette Omraade, Ændringerne til § 66 i den nugældende Lov er meget omfattende, og, som den højtærede Minister udtalte, vil der ved disse Ændringers Gennemførelse være Forsikringspligt for alle, som er beskæftigede ved Fiskeri eller Baadfart, hvad enten de er beskæftigede for Løn, eller de er selvstændige næringsdrivende, hvad enten de udfører Arbejdet paa den ene eller den anden Maade, har Indtægt af den ene eller den anden Størrelse. Dansk Fiskeriforening har ønsket en saadan Ændring gennemført, og utvivlsomt er det ogsaa rigtigt, at de hidtil gældende Bestemmelser, hvorefter Forsikringspligten kun paahvilede dem, der fiskede med Skibe, som var over 4 Tøns, medens der ingen Pligt var til Forsikring ved Fiskeri med Skibe under denne Grænse, har medført Usikkerhed i flere Henseender, baade med Hensyn til Forsikringspligten og med Hensyn til Formen for dennes Fyldestgørelse. Men altsaa, man forlader det Frivillighedsprincip, som ellers har været gennemført i Loven, og jeg forstaar den Begrundelse, som dette Erhvervs særlige Karakter kan give, men det forekommer mig rigtigt nok,